

Arrest

nr. 56 320 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 8 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Indische nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kangiwal. U zou een Sikh zijn. In de jaren '80 was u student. Gezien de algemeen heersende onveiligheid voor Sikhs in de jaren '80 en de vroege jaren '90, zou u in 1989 besloten hebben om India met behulp van uw eigen paspoort te verlaten. U zou in Duitsland asiel hebben aangevraagd en tijdens de procedure mocht u werken. Nadat u een negatieve beslissing kreeg zou u naar België gekomen zijn. Hier zou u in 1992 een asiel aanvraag hebben ingediend. U diende onder twee verschillende valse identiteiten een asielaanvraag in. Het resultaat was negatief. U zou sindsdien België niet verlaten hebben. Daar u niet terug wil naar India en daar u langdurig wil werken zou u besloten hebben om op 23 november 2009 een tweede asielaanvraag in te dienen. Ter ondersteuning van uw asielerelaas verwijst u naar volgende documenten:

twee rantsoenkaarten, een Indisch diploma, een schoolcertificaten, vertalingen van enkele van deze documenten, een Belgisch diploma en Belgische werkattesten. Na uw gehoor stuurde u een kopie door van uw oude paspoort.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U gaf tijdens uw gehoor immers expliciet aan op dit ogenblik niets te moeten vrezen bij uw terugkeer naar India. U zou het land immers reeds 20 jaren geleden verlaten hebben en bovendien is het volgens u nu al geruime tijd terug vredevol in India (gehoorverslag CGVS p. 4). U baseerde zich tijdens uw eerste asielaanvraag enkel op de algemene situatie om uw vrees te ondersteunen; u kende geen persoonlijke vrees voor vervolging (gehoorverslag CGVS p. 4). U gaf aan nooit gearresteerd of aangeklaagd te zijn door de Indische autoriteiten; niets staat uw huidige terugkeer naar India dan ook in de weg (gehoorverslag CGVS p. 4, 5).

De enige reden dat u nu niet terug wil keren naar India, is uw bewering dat u graag in België bent en dat u graag zou willen werken (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit is een economisch motief en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Zoals u al aangaf vreest u op dit ogenblik geen enkele vorm van vervolging; u verklaarde zelfs zonder vrees naar de Indische ambassade te kunnen gaan om een nieuw paspoort te bekomen (gehoorverslag CGVS p. 3). Het louter aangeven dat u graag in België blijft daar u hier al de helft van uw leven verblijft en uw bewering dat u graag zou werken is onvoldoende om aanspraak te maken op de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch kan er sprake zijn van subsidiaire bescherming. Ook dient er op gewezen te worden dat u in het verleden bewust identiteitsfraude pleegde. U zou in de jaren '90 immers onder twee verschillende identiteiten asiel hebben aangevraagd en in 2009 vroeg u asiel aan onder een derde identiteit. U heeft dus bewust gepoogd om de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw verklaring dat u dit deed op aanraden van anderen is onafdoende. U ondersteunde uw huidige identiteit mits een aantal documenten. Het gaat hier echter steeds om documenten waar weliswaar de naam R.(...) K.(...) op voorkomt, maar waar geen foto's op staan, zodat u nog niet aannemelijk kunt maken dat het hier over u gaat.

Ook stuurde u na uw gehoor een kopie van een oud paspoort door, maar opnieuw kunt u niet aannemelijk maken dat u dit daadwerkelijk zou zijn. De door u voorgelegde documenten voegen dan ook niets wezenlijks toe aan uw asioldossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat hij een omstandig, precies en gedetailleerd verhaal heeft gedaan aangaande de gebeurtenissen die hem ertoe gebracht hebben zijn land te verlaten. De commissaris-generaal laat verzoeker in het ongewisse aangaande de vermeende identiteitsfraude en geeft geen overzicht bij wijze van toelichting van welke procedures verzoeker zou hebben opgestart en onder welke identiteit. Bijgevolg kan verzoeker zich niet verdedigen tegen deze bewering waardoor de rechten van verdediging worden geschonden.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit verzoekers verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal blijkt dat hij een tweede asielaanvraag heeft ingediend omdat hij, hoewel hij geen problemen heeft in India en er niets te vrezen heeft, niet terug wil naar India. Verzoeker wil in België blijven omdat hij "het hier fijn vindt, zijn halve leven in Sint-Truiden doorbracht, hij asiel heeft gevraagd zodat hij langer kan werken" (gehoorverslag, 5). Verzoekers asielaanvraag is derhalve gegrond op louter economische gronden die geen verband houden met het vluchtelingenverdrag noch met de bepalingen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij in het ongewisse wordt gelaten over zijn vermeende identiteitsfraude merkt de Raad op dat het administratief dossier de stukken bevat waaruit blijkt dat verzoeker onder drie verschillende identiteiten asiel heeft aangevraagd. Niets belette verzoeker gebruik te maken van zijn inzagerecht waardoor hij het dossier kon inkijken en kennis nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook gaf verzoeker tijdens het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal zelf toe dat hij eerdere asielaanvragen indiende onder andere identiteiten (gehoorverslag, 2).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER